

Arrest

nr. 57 342 van 4 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.**

DE VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, vertegenwoordigd door haar voogd X, op 26 februari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 25 november 2008 houdende het bevel tot terugbrenging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 25 november 2009 op basis van artikel 39/74 en 39/75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2009.

Gelet op het arrest tot schorsing nr. 27 098 van 8 mei 2009 waarbij de schorsing wordt verworpen en het beroep tot nietigverklaring wordt voortgezet overeenkomstig de artikelen 37 tot 42 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2009.

Gelet op het arrest nr. 34 293 van 17 november 2009 waarbij de debatten worden heropend en de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 29 december 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2010.

Gelet op het arrest nr. 37 846 van 29 januari 2010 waarbij de debatten worden heropend en de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 17 februari 2010, datum waarop de zaak wordt uitgesteld

naar de terechtzitting van 3 maart 2010, datum waarop de zaak wordt uitgesteld naar 7 april 2010 en vervolgens per fax naar 14 april 2010.

Gelet op de beschikking van 9 april 2010, waarbij de behandeling van de zaak verdaagd wordt naar de terechtzitting van 28 april 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van de voogd X en van advocaat G. VAN DE VELDE, die verschijnen voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 23 augustus 2008 komt de verzoekende partij in België aan als niet-begeleide minderjarige. Op 1 oktober 2008 wordt haar door de Federale Overheidsdienst Justitie een voogd toegewezen.

1.2 Op 11 november 2008 verzoekt de voogd van de verzoekende partij de verwerende partij om aan de verzoekende partij een aankomstverklaring af te leveren.

1.3. Op 25 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister een beslissing houdende het bevel tot terugbrenging (bijlage 38), die op 27 januari 2009 aan de voogd van de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht. Het betreft de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...) Artikel 7, alinea 1, 1 E van de wet van 15.12.1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996. Verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Uit illegaal verblijf kan op generlei wijze enige rechten worden geput. Betrokkene is naar België gekomen bij familie en wenst hier verder haar toekomst uit te bouwen. Het feit dat betrokkene beslist heeft haar land van herkomst te verlaten m.o.o. betere toekomstperspectieven ergens in Europa, vormt echter geen motief voor de toepassing van de omzendbrief van 15/09/2006. Hiermee rekening houdend, bestaat de duurzame oplossing niet in België, maar in een terugkeer naar het land van herkomst. Beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 25.11.2008. (...)”

1.4 Op 24 februari 2009 verzoekt de voogd van de verzoekende partij de verwerende partij om aan de verzoekende partij een aankomstverklaring af te leveren.

1.5 Op 3 maart 2009 verlengt de gemachtigde van de minister het bevel tot terugbrenging voor een periode van drie maanden. Op het bevel tot terugbrenging wordt door de gemachtigde van de burgemeester aangegeven dat dit verlengd wordt van 27 februari 2009 tot 27 augustus 2009.

1.6 Op 3 september 2009 verzoekt de voogd van de verzoekende partij de verwerende partij om aan de verzoekende partij een aankomstverklaring af te leveren.

1.7 Op 30 september 2009 deelt de gemachtigde van de staatssecretaris aan de (voogd van de) verzoekende partij mee dat geen aankomstverklaring wordt afgeleverd, dat de bijlage 38 niet verder verlengd zal worden en dat de beslissing van 25 november 2008 behouden blijft.

2. Over de rechtspleging

2.1 De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat de beslissingen waartegen beroep wordt ingesteld, “de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken tot weigering van verblijf en in uitvoering daarvan (h)et “bevel tot terugbrenging” (bijlage 38) (...) genomen op 25/11/2008 en ter kennis gebracht aan de voogd op 27/01/2009” zijn.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift als “*beslissingen waartegen beroep dd° 26/01/2009 en 29/01/2009*” twee documenten voegt. Het eerste betreft een brief van 25 november 2008 van de gemachtigde van de minister aan de voogd waarin onder meer gesteld wordt dat aan het gemeentebestuur van Schoten de instructies werden gegeven om aan de verzoekende partij een bevel tot terugbrenging af te leveren en waarbij aan de voogd gevraagd wordt een aantal inlichtingen aangaande haar pupil te actualiseren, het tweede is het bevel tot terugbrenging (bijlage 38), op 27 januari 2009 ter kennis gebracht. De Raad ziet niet in hoe de brief van 25 november 2008 als een beslissing tot weigering van verblijf kan beschouwd worden en ook in het administratief dossier bevindt zich zulke beslissing niet. Er dient dan ook vanuit gegaan te worden dat het voorwerp van voorliggend beroep slechts voornoemd bevel tot terugbrenging (bijlage 38) is, zodat de Raad zich bij de wettigheidstoetsing tot deze beslissing zal beperken.

2.2 Op 23 mei 2009 dient de verzoekende partij, na betekening van het arrest nr. 27 098 van 8 mei 2009 waarin de vordering tot schorsing onontvankelijk wordt verklaard, een “*(v)erzoek voortzetting en memorie annulatieprocedure*” in. In het arrest nr. 34 293 van 17 november 2009 wordt echter vastgesteld dat bij de betekening van voornoemd arrest van 8 mei 2009 een materiële vergissing werd begaan, zodat met het oog op de goede rechtsbedeling de debatten heropend werden en de zaak verwezen werd naar de algemene rol.

Op 23 juni 2009 dient de verzoekende partij daarenboven een “*(r)eplickmemorie (synthese memorie) annulatieprocedure*” in, op vraag van de griffie van de Raad, die per brief van 9 juni 2009 aan de verzoekende partij de nota van de verwerende partij betekent en meedeelt dat het administratief dossier werd neergelegd en dat de verzoekende partij over een termijn van vijftien dagen beschikt om een repliekmemorie in te dienen. De verzoekende partij heeft deze brief op 10 juni 2009 ontvangen, zodat zij ten laatste op 25 juni 2009 de repliekmemorie diende in te dienen. De op 23 juni 2009 ingediende repliekmemorie werd derhalve tijdig ingediend. De Raad stelt echter vast dat ook hier door de griffie een materiële vergissing werd begaan, daar de procedure niet diende voortgezet te worden overeenkomstig artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet, maar overeenkomstig de artikelen 37 tot 42 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Tenslotte dient de verzoekende partij, na betekening van voornoemd arrest van 17 november 2009, op 25 november 2009 een “*(v)erzoek voortzetting en memorie annulatieprocedure*” in. Per brief van 30 november 2009 wordt dit verzoek tot voortzetting en memorie betekend aan de verwerende partij, die op 15 december 2009 haar repliekmemorie indient.

Gelet op het feit dat zowel het op 23 mei 2009 als het op 23 juni 2009 door de verzoekende partij ingediende schrijven het gevolg zijn van een materiële vergissing door de griffie van de Raad, maar tevens gelet op het feit dat de verzoekende partij met het door haar op 25 november 2009 ingediende verzoek tot voortzetting en “*memorie annulatieprocedure*” de volledige mogelijkheid heeft gekregen haar procedurele rechten uit te oefenen en haar grieven en middelen uiteen te zetten, worden het op 23 mei 2009 ingediende verzoek tot voortzetting en “*memorie annulatieprocedure*” en de op 23 juni 2009 ingediende repliekmemorie uit de debatten geweerd en wordt voor de beoordeling van de zaak slechts het oorspronkelijke verzoekschrift van 26 februari 2009 en de op 25 november 2009 ingediende “*(v)erzoek voortzetting en memorie annulatieprocedure*” in ogenschouw genomen.

2.3 In haar repliekmemorie werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang, daar de bestreden beslissing op 26 oktober 2009 door de burgemeester van Schoten met drie maanden verlengd zou zijn. In zijn arrest nr. 37 846 van 29 januari 2010 stelde de Raad vast dat de nodige stavingstukken hieromtrent ontbraken en werd de behandeling van de zaak uitgesteld naar de terechtzitting van 17 februari 2010, teneinde de verwerende partij de kans te geven de ontbrekende stavingstukken aan de Raad over te maken. Op de terechtzitting van 17 februari 2010 wordt de zaak, daar de verwerende partij nog steeds geen duidelijkheid kon geven, uitgesteld naar de terechtzitting van 3 maart 2010. Ten slotte wordt op laatstgenoemde datum de zaak, met het oog op verdere verduidelijking, nogmaals uitgesteld en wordt ze uiteindelijk op 28 april 2010 behandeld.

Op 1 maart 2010 legt de verwerende partij twee bijkomende stukken neer, op 13 april 2010 vijf bijkomende stukken. Ter terechtzitting van 28 april 2010 vraagt de verzoekende partij van

laatstgenoemde stukken de stukken 3, 4 en 5 uit de debatten te weren. De verwerende partij stelt hiertegen geen bezwaar te hebben. De Raad stelt vast dat de stukken in kwestie een vraag tot informatie van 22 december 2009, gericht aan het Spaanse ministerie van Binnenlandse Zaken (stuk 3), het antwoord van 23 december 2009 van de Spaanse autoriteiten (stuk 4) en intern e-mailverkeer van de Dienst Vreemdelingenzaken hieromtrent van 7 oktober 2009 en 22 en 28 december 2009 (stuk 5) betreffen. De bestreden beslissing dateert echter reeds van 25 november 2008. De stukken 3, 4 en 5 dateren derhalve van ruim na de bestreden beslissing en kunnen dus niet relevant zijn geweest bij het nemen ervan. Bovendien is de inhoud van deze stukken geenszins relevant in het licht van de oorspronkelijke vraag van de Raad om in het kader van de opgeworpen exceptie van gebrek aan belang bijkomende stakingsstukken voor te leggen. Het komt derhalve gepast voor de stukken 3, 4 en 5 uit de debatten te weren. Het verzoek van de verzoekende partij daartoe wordt ingewilligd.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 Zoals hoger reeds gesteld, werpt de verwerende partij in haar repliekmemoorie een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang, daar de bestreden beslissing op 26 oktober 2009 door de burgemeester van Schoten met drie maanden verlengd zou zijn. In zijn arrest nr. 37 846 van 29 januari 2010 stelde de Raad vast dat de nodige stavingstukken hieromtrent ontbraken en werd de behandeling van de zaak uitgesteld naar de terechtzitting van 17 februari 2010.

Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de minister op 3 maart 2009 aan de burgemeester van Schoten mededeelt dat de bestreden beslissing mag verlengd worden voor een periode van drie maanden. Uit de brief aan de voogd van de verzoekende partij van 3 maart 2009 blijkt dat de bestreden beslissing daardoor geldig werd tot 27 mei 2009. Uit de bijkomende stukken van 13 april 2010 blijkt dat de gemachtigde van de burgemeester de bestreden beslissing verlengd heeft van 27 februari 2009 tot 27 augustus 2009 en aldus voor zes maanden. Daargelaten het feit dat noch uit het administratief dossier noch uit de bijkomende stukken van 1 maart 2010 en 13 april 2010 enige instructie blijkt om de bestreden beslissing voor zes maanden en niet slechts voor drie maanden te verlengen, kan worden vastgesteld dat de bestreden beslissing op 26 oktober 2009 geenszins met drie maanden werd verlengd, hetgeen de verwerende partij ter terechtzitting ook erkent. Het op 1 maart 2010 neergelegde bijkomende stuk 2 waaruit deze verlenging zou moeten blijken, betreft immers een andere persoon dan de verzoekende partij. Daar de opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang zich steunt op een vermeende verlenging van de bestreden beslissing op 26 oktober, verlenging waartoe in werkelijkheid nooit instructie werd gegeven en die ook nooit op de bestreden beslissing werd aangebracht, dient zij te worden afgewezen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de *“motiveringsplicht – getoetst aan art. 22 bis Grondwet, zoals gewijzigd bij de Wet van 22/12/2008. art. 12 van het IVRK en aan art. 3 van de Voogdijwet en de omzendbrief dd° 15/09/2005 voor NBMV”*.

Ter adstruering van het eerste middel zet zij in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Verzoekers verwijzen naar de Wet van 22/12/2008 tot wijziging van art. 22bis van de Grondwet waarbij een aantal belangrijke kinderrechten (vanuit het IVRK) werden verankerd in de Nationale Wet.

1° Elk kind heeft het recht om zijn mening te uiten - hoorrecht.

Verzoekster, noch de aangestelde voogd, werden gehoord, alvorens over te gaan tot de bestreden beslissingen. Dit houdt al een schending in op de formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven door art. 12 IVRK en art. 22bis Grondwet.

2° Ieder kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen.

3° Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat.

Elke beslissing ivm. een minderjarige moet uitdrukkelijk de motivatie inhouden waaruit volgt dat ze werd genomen in overeenstemming met de bepalingen van het IVRK en art. 22bis van de Grondwet; mn. dat ze werd getoetst aan en in het hoger belang van het kind.

Dat art.3, 6, 12 en 28 IVRK al directe werking hadden in onze rechtsorde en nu ook bekrachtigd werden door art. 22bis Grondwet.

Art.3 IVRK stelt dat bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen, voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen.

Artikel 6 van het verdrag voegt hieraan toe dat de staten die partij zijn, in de ruimst mogelijke zin de mogelijkheden van het kind moeten waarborgen.

Artikel 12 stelt dat het kind in de gelegenheid moet worden gesteld om gehoord te worden in iedere gerechtelijke en bestuurlijke procedure die het kind betreft, hetzij rechtstreeks hetzij door tussenkomst van een vertegenwoordiger of daarvoor geschikte instelling, op een wijze die veringbaar is met de procedureregels van het nationale recht.

Artikel 28 stelt dat recht op onderwijs wordt erkend door de staten die partij zijn bij het verdrag en dat zij zich ertoe verbinden om onderwijs voor elk kind toegankelijk te maken

Zowel art. 3 van de Voogdijwet als de omzendbrief dd° 1 5/09/2005 betreffende de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen voorzien dat er na onderzoek van al de aspecten van het dossier van de NBMV een duurzame oplossing moet voorgesteld worden. Indien DVZ als duurzame oplossing een weigering tot verblijf met bevel tot terugbrenging naar het land van herkomst neemt, in casu door het nemen van de beslissingen waartegen beroep, moest deze beslissing getoetst worden aan het hoger belang van het kind. Dit is in casu niet afdoende gebeurd.

Er zijn geen elementen aanwezig / noch onderzocht waaruit volgt dat:

- er in het land van herkomst voldoende garanties worden gegeven op gebied van opvang en tenlasteneming van de minderjarige.*
- DVZ er zich van vergewist heeft of de familie van verzoekster al dan niet kan instaan voor de opvang en de tenlasteneming na de terugkeer.*
- er in het thuisland voldoende garanties zijn op onderwijs.*

Uit de summiere motivering van de bestreden beslissing:

“ Betrokkene is naar België gekomen bij haar familie en wenst hier verder haar toekomst uit te bouwen. Het feit dat betrokkene beslist heeft haar land van herkomst te verlaten voor betere toekomstperspectieven ergens in Europa, vormt geen motief voor de toepassing van de omzendbrief ...” volgt dat geen rekening werd gehouden met alle elementen nodig ter juiste beoordeling van het belang van het kind, mn. de individuele situatie in Marokko.

Dat de Minister van Binnenlandse Zaken een duidelijke beoordelingsfout heeft gemaakt door al te vlug en zonder verder onderzoek naar de situatie in het thuisland, de bestreden beslissingen te nemen.

Daarbij heeft de DVZ helemaal geen rekening gehouden met het advies van de voogd die de toepassing van de omzendbrief voor de NMBV dd° 15/09/2005 vroeg en de aflevering van een aankomstverklaring en bijgevolg een verder verblijf op het grondgebied als duurzame oplossing aanbracht.

Daarbij heeft de voogd in fine van haar aanvraag uitdrukkelijk gesteld : “ Ik houd mij te uwer beschikking voor het verstrekken van nadere informatie ..” De DVZ ging niet in op dit aanbod.

(zie bijlage 2)

Juist omwille van de omstandigheid dat verzoekster in haar thuisland geen passende opvoeding kon krijgen zoals voorzien in het IVRK, opvang en onderwijs, werd zij opgenomen in het gezin van haar familie in België.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen.

Bij de beoordeling van de aanvraag is de Overheid in casu, wegens gebrek aan enig verder onderzoek, niet uitgegaan - en bovendien niet kunnen uitgaan - van de juiste feitelijke gegevens en/of correcte beoordeling van deze gegevens. Zij kwam dan ook tot een onredelijk besluit.

Dat ook in het licht van art. 12 IVRK en art. 22bis van de Grondwet de beslissingen waartegen huidig beroep niet beantwoorden aan de afdoende formele motiveringsplicht van de Overheid. Dat niet blijkt uit de beslissing dat het voorgeschreven "recht van het kind om zijn of haar mening te kennen te geven en het recht op het feit dat met deze mening rekening wordt gehouden in elke aangelegenheid of procedure die het kind betreft" werd gerespecteerd.

(...)

Uit bovenstaande volgt dat de beslissingen zowel de motiveringsplicht, de Grondwet als het internationale verdragsrecht schendt.

Om deze redenen is de vernietiging van de beslissing gegrond."

In haar "(v)erzoek voortzetting en memorie annulatieprocedure" herneemt de verzoekende partij hetgeen in haar verzoekschrift gesteld, maar voegt op het einde nog het volgende toe:

"(...) Om deze redenen is de vernietiging van de beslissing gegrond.

Zoals gesteld wordt het bevel tot terugbrenging niet meer verlengd door DVZ.

Verzoekster behoudt zich het recht voor om bijkomend te argumenteren indien hierin een wijziging zou komen."

4.1.2 Daar waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar de artikelen 3, 6, 12 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), die respectievelijk bepalen dat bij alle maatregelen betreffende kinderen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen, dat de staten die partij zijn, in de ruimst mogelijke zin de mogelijkheden van het kind moeten waarborgen dat het kind in de gelegenheid moet worden gesteld gehoord te worden in iedere gerechtelijke en bestuurlijke procedure die het kind betreft, en dat het recht op onderwijs wordt erkend door de staten die partij zijn, wijst de Raad erop dat deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij beweert, dient aan deze bepalingen dan ook een directe werking te worden ontzegd. Bovendien beperkt de verzoekende partij zich met betrekking tot de artikelen 3, 6 en 28 van het Kinderrechtenverdrag tot het louter weergeven van hun inhoud, zonder aan te geven waarom zij meent dat de bestreden beslissing niet in overeenstemming met voornoemde bepalingen is genomen. Met betrekking tot artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag stelt zij dat de bestreden beslissing in het licht van deze bepaling en tevens van artikel 22bis van de Grondwet niet beantwoordt aan de afdoende formele motiveringsplicht en dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat het voorgeschreven recht uit voornoemd artikel 12 werd gerespecteerd. De Raad benadrukt in de eerste plaats nogmaals dat artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag geen directe werking heeft en wijst er tevens op dat de verzoekende partij, met tussenkomst van haar voogd, de mogelijkheid heeft haar mening te kennen te geven. Voor het nemen van de bestreden beslissing op 25 november 2008 heeft de voogd zich op 11 november 2008 tot de gemachtigde van de minister gericht teneinde een aankomstverklaring te verkrijgen en in deze aanvraag had de voogd dan ook alle mogelijkheid om de mening van de verzoekende partij te kennen te geven. Uit het administratief dossier en de bijkomende stukken overgemaakt door de verzoekende en de verwerende partij blijkt overigens dat de voogd van de verzoekende partij zich naderhand nog meermaals tot de gemachtigde van de minister respectievelijk staatssecretaris heeft gericht, dat de gemachtigde van de minister respectievelijk staatssecretaris hierop telkens geantwoord heeft, in voorkomend geval met bijkomende vragen tot actualisatie of verduidelijking. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad haar mening naar voren te brengen.

Daar waar de verzoekende partij verwijst naar een schending van de motiveringsplicht, getoetst aan artikel 22*bis* van de Grondwet, artikel 3 van Titel XIII van Hoofdstuk VI "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de programmawet van 24 december 2002, gewijzigd bij de programmawetten van 22 december 2003 en 27 december 2004 (hierna: de Voogdijwet) en de omzendbrief van 15 september 2005 betreffende het verblijf van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen (hierna: de Omzendbrief van 15 september 2005) en stelt dat geen afdoende onderzoek naar een duurzame oplossing werd gedaan, dat geen rekening werd gehouden met alle elementen nodig ter juiste beoordeling van het belang van het kind, met name de individuele situatie in Marokko, dat helemaal geen rekening werd gehouden met het advies van de voogd die de aflevering van een aankomstverklaring en bijgevolg een verder verblijf op het grondgebied als duurzame oplossing aanbracht, en dat juist omwille van de omstandigheid dat de verzoekende partij in haar thuisland geen passende opvoeding, opvang en onderwijs kon krijgen, zij in het gezin van haar familie in België werd opgenomen, wijst de Raad op het volgende.

De Raad benadrukt in de eerste plaats dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling met betrekking tot het al dan niet geven van een bevel tot terugbrenging in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag tot afgifte van een aankomstverklaring is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

In de aanvraag van 11 november 2008 tot afgifte van een aankomstverklaring, aanvraag die aanleiding heeft gegeven tot de bestreden beslissing van 25 november 2008, heeft de voogd van de verzoekende partij aangegeven dat haar pupil, de verzoekende partij, bij familie gehuisvest is, Arabisch en Spaans en al een beetje Nederlands spreekt, dat zij momenteel in de OKAN-klas zit en goede schoolresultaten behaalt en dat zij graag hier aan haar toekomst wil bouwen. Nergens heeft zij uiteengezet waarom zij precies meent dat de duurzame oplossing in een verder verblijf in België zou liggen in plaats van bij de ouders of andere personen die het ouderlijke gezag desgevallend zouden uitoefenen of voor de verzoekende partij zouden kunnen instaan, hetzij in Spanje hetzij in Marokko. Ook maakt zij in haar aanvraag geenszins melding van het feit dat de verzoekende partij in haar thuisland geen passende opvoeding, opvang en onderwijs kon krijgen en dat zij precies om deze reden in het gezin van haar familie in België werd opgenomen. Er dient derhalve vastgesteld te worden dat de voogd slechts een zeer summiere aanvraag heeft ingediend, terwijl artikel 11, § 1 van de Voogdijwet de voogd nochtans oplegt alle passende maatregelen te treffen om de familieleden van de minderjarige op te sporen en alle voorstellen te doen die hij nodig acht om een duurzame oplossing te vinden overeenkomstig het belang van de minderjarige. In de bestreden beslissing wordt geantwoord op hetgeen de voogd in de aanvraag heeft gesteld, met name dat de verzoekende partij naar België is gekomen bij familie en hier verder haar toekomst wenst uit te bouwen. Vervolgens blijkt uit de bestreden beslissing echter dat de gemachtigde van de minister meent dat de duurzame oplossing niet in België, maar in een terugkeer naar het land van herkomst bestaat, rekening houdend met het feit dat de verzoekende partij beslist heeft haar land van herkomst te verlaten met het oog op betere toekomstperspectieven ergens in Europa en dat dit feit geen motief vormt voor de toepassing van de Omzendbrief van 15 september 2006. De Raad merkt op dat de verzoekende partij op dit aspect van de motivering van de bestreden beslissing niet ingaat, dat zij noch in de aanvraag noch in haar verzoekschrift noch in het verzoek tot voortzetting en memorie aangeeft waarom de duurzame oplossing niet in een terugkeer naar het land van herkomst zou kunnen bestaan, maar zich beperkt tot de loutere bewering dat de verzoekende partij in haar thuisland geen passende opvoeding, opvang en onderwijs kon krijgen. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen dat de duurzame oplossing niet in België, maar in een terugkeer naar het land van herkomst bestaat. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing slechts het bevel tot terugbrenging van 25 november 2008 betreft en dat dus elementen die in latere aanvragen tot de afgifte van een aankomstverklaring naar voren zijn gebracht, *in casu* niet ter zake doen, daar zij dateren van na de bestreden beslissing en de gemachtigde van de minister er aldus geen rekening mee kon houden en die de Raad dan ook niet kan betrekken bij zijn wettigheidstoetsing van de bestreden beslissing. Deze elementen kunnen immers slechts in aanmerking genomen worden in het kader van een desgevallend ingesteld annulatieberoep tegen de beslissingen van de gemachtigde van de minister respectievelijk

staatssecretaris genomen naar aanleiding van latere aanvragen van de voogd, beslissingen die, zo benadrukt de Raad nogmaals, niet het voorwerp uitmaken van voorliggend annulatieberoep.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij een schending van de *“motiveringsplicht – getoetst aan art. 22 bis Grondwet, zoals gewijzigd bij de Wet van 22/12/2008. art. 12 van het IVRK en aan art. 3 van de Voogdijwet en de omzendbrief dd ° 15/09/2005 voor NBMV”* niet aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het tweede middel zet zij in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Alvorens de beslissingen te nemen werd geen onderzoek gedaan naar de opvangmogelijkheden voor de minderjarige in het land van herkomst.

Het is derhalve evengoed mogelijk dat de minderjarige in kwestie in haar land van herkomst geen enkel middel van bestaan vindt met alle mogelijke gevolgen vandien. (geen menswaardige bestaan, bedelen, uitbuiten etc..)

Dat het risico voor een mensonwaardige en vernederende behandeling in het land van herkomst zeer reëel is. .

Uit bovenstaande volgt dat de beslissingen zowel de motiveringsplicht, de Grondwet als het internationale verdragsrecht schendt.

Om deze redenen is de vernietiging van de beslissing gegrond.”

In haar *“(v)erzoek voortzetting en memorie annulatieprocedure”* herneemt de verzoekende partij hetgeen in haar verzoekschrift gesteld, maar voegt op het einde nog het volgende toe:

“(…) Om deze redenen is de vernietiging van de beslissing gegrond.

Zoals gesteld wordt het bevel tot terugbrenging niet meer verlengd door DVZ.

Verzoekster behoudt zich het recht voor om bijkomend te argumenteren indien hierin een wijziging zou komen.”

4.2.2 De Raad wijst erop dat de bepaling van artikel 3 van het EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat zij in België of in het land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers in slechts uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot te stellen dat geen onderzoek werd gedaan naar de opvangmogelijkheden voor de minderjarige in het land van herkomst en dat het derhalve *“evengoed mogelijk”* is dat deze in het land van herkomst geen enkel middel van bestaan vindt, *“met alle mogelijke gevolgen vandien”*. Hiermee beperkt zij zich echter tot het schetsen van een algemene mogelijkheid, zoals onder meer blijkt uit de zinssnede *“Het is derhalve evengoed mogelijk dat (...)”* en laat zij aldus na enige concrete gegevens, laat staan enig begin van bewijs, naar voren te brengen dat zij een risico in de zin van artikel 3 van het EVRM loopt. Ook in de aanvraag van de voogd van 11 november 2008 tot afgifte van een aankomstverklaring wordt op geen enkele manier te kennen gegeven dat er een risico in de zin van voornoemd artikel 3 zou bestaan. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt derhalve niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend en elf door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

Ch. BAMPS